

Голові Адміністрації Президента України

10.02.2005 р.

Шановний Голова Адміністрації !

Мені дуже приємно, що можу надати Вам дуже цікаву, на мою особисту думку, працю ще дуже молодій людині, яка була виконана майже кілька місяців раніше підведення підсумків останніх виборів. Але в ній є дуже важлива думка – **не можна обмежувати владу Президента !!** І ця думка є особистою думкою талановитої молоді. А це заслуговує на увагу !

Це, сподіваюсь, буде для Вас потрібно, коли Ви будете відстоювати інтереси України.

З повагою,

Олександр Васильєв, професор Одеського Національного Університету ім. І.І. Мечникова, д.е.н., ст.н.с.

Мене звать Марія Малихіна. Мені 16 років. Цього року я закінчую навчання в одному з найкращих учбових закладів Одещини - гімназії №1 ім. А.П. Бистріної - і перший курс Регіонального коледжу підприємництва та соціальної роботи при Одеському національному університеті імені І.І. Мечникова за спеціальністю „Міжнародні економічні відносини”. Тема цієї наукової роботи мене дуже зацікавила, бо ми всі багато критикуємо нашу владу за те, що вона, на наш погляд, щось не так реформує, погано до нас ставиться, не виконує того, що планувала та обіцяла. Особливо, це стосується молодого покоління. Тема дуже своєчасна. Через кілька днів усі українці зроблять свій вибір : „ Хто стане новим лідером в Україні?”, „Хто стане новим Президентом України?” Старшокласники, студенти обговорюють політичну ситуацію в країні, дискутують про програми кандидатів в Президенти, висловлюють свою точку зору про можливості і перспективи економічного розвитку України в наступні 10 років. Так і має бути. Наше покоління – покоління 21 століття - будуватиме та реформуватиме економічну систему країни, налагоджуватиме дипломатичні відносини з державами світу. Всі ми маємо право на власну думку щодо влади, але чи замислювались ми колись про ту велику відповідальність, яка лежить на плечах чиновників, а особливо, представників вищої влади. Чи входили ми колись в їхнє становище, думали про те, що б ми зробили в Україні, якщо б були при владі? Звісно, ми б захотіли створити закони, що захищатимуть в першу чергу наші права та покращать наш життєвий рівень. Президенту з його командою треба дбати про цілий народ, про мільйони людей, їхні проблеми та бажання, хвилювання та життєві негаразди. Президент – це, перш за все, обличчя нації, людина, яка представляє нашу країну на міжнародному рівні. Ця людина має бути розумною, освіченою, талановитою, спроможною діяти вчасно та швидко. Я намагалася замислитися, що б особисто я зробила в своїй рідній країні, якби прийшла до найвищої влади. Деякі свої міркування я спробую викласти у цій роботі.

Поставити себе на місце першої особи держави так само легко, як і важко. Але це дуже вдалий прийом для отримання найсвіжіших ідей і проєктів. У підлітковому і юнацькому віці людиною керує максималізм. Саме він сприяє генерації надзвичайних ідей, сміливих проєктів. До того ж, молода людина не обтяжена „життєвим досвідом”, спеціальною освітою, „вузькою зацікавленістю”, певними стереотипами. І для неї важливо абсолютно все, що відбувається в країні і в світі, їй все здається важливим.

Президент України, згідно з Конституцією України, має великі повноваження. Отже, приймаючи на себе, звісно, гіпотетично, його повноваження, ми б змогли зробити дещо таке, що, здається нам, потребує першочергового вирішення. По-перше, я б зголосилась на референдум щодо змін у Конституції. Взагалі, мені здається, що наша Конституція потребує змін, адже вона написана „під Президента”. Ще, я б удалася, оскільки це архіважливо, до реформи збройних сил України. Я вважаю, що наша армія надто велика, але не озброєна належним чином. Щороку у бюджеті виділяються на неї великі кошти, але на що вони ідуть? На „латання дыр”, а не на справжнє реформування і модернізацію. Армія, на мій погляд, має бути контрактною. Хіба заважає американським солдатам бути

патріотами те, що вони „працюють” в своїй армії за чималу „заробітну плату”?

Якби я стала Президентом, я б, в першу чергу, вдосконалила закони щодо прав дитини. Діти – це наше майбутнє, але воно не достатньо захищене в нашій країні. Ці закони в першу чергу захищали б дітей від насильства з боку їхніх батьків та родичів. Кожний навчальний заклад мав би цю збірку законів, яка б спеціально вивчалася на окремому уроці з прав дитини. Знаєте, скільки питань виникає у наших учнів, коли вони знайомляться з Міжнародною Декларацією прав дитини?

Кожна дитина та підліток має право знати та бути впевненим, що вони захищені державою. Держава повинна дати змогу дитині розвиватися фізично та розвивати свої таланти, щоб зростати здоровою **особистістю**, а не частинкою сірої маси з примітивними думками.

Так, діти України потребують турботи, якщо хочете – захисту. Банально повторювати, що діти – майбутнє нації. Але, що чекає на це майбутнє, якщо воно походить, скажімо, із середньостатистичної сім'ї, наприклад, лікаря і вчительки. Лікування, оздоровлення, спорт, заняття в художніх колективах, навчання в школі – скільки все це насправді сьогодні коштує? Скільки коштує одяг і харчування, іграшки і ліки, підручники, нарешті?

На жаль, безкоштовна медична допомога і безкоштовні школи і багато чого іншого „безкоштовного” сьогодні – це лише декларація. За все треба платити? Так. І стають напівпорожніми музичні школи, і обмаль доступних спортивних шкіл і майданчиків. І далеко не всі матері можуть оплатити навіть обстеження дитини, не кажучи вже про якісне лікування. До чого це призводить? Скажу категорично! До деградації, до втрати генофонду. Прості підрахунки. В сім'ї двоє дітей. Батько отримує зарплатню 600 гривень, мати – 500. Вони працюють на державу! Двоє дітей: навчання в музичній школі – 40 гривень на кожну дитину, танцювальний гурток, аеробіка або шейпінг – мінімум – 70 гривень. Половину підручників треба придбати за власні кошти – на жаль! І – щомісяця – харчуватися, одягатися, користуватися транспортом, сплачувати комунальні послуги... Зарплатня батьків – це якраз приблизно прожитковий мінімум на кожного члена родини. Про який шейпінг або заняття на тенісному корті можна говорити? Можна взяти кредит та придбати для дітей комп'ютер? Але навряд чи банк або кредитна спілка його дадуть за таких умов, а якщо і дадуть, то їхні умови будуть надто обтяжливими, і вартість цього комп'ютера може збільшитись відсотків на 50 %!

До чого я веду? Звісно, реформувати в Україні треба багато що. Але, на мій погляд, треба зробити все можливе для створення робочих місць з гідними умовами праці і гідною оплатою. Треба належним чином оплачувати інтелектуальну працю, попереджаючи „втечу” інтелекту – куди? – за кордон чи на місцевий ринок – це вже неважливо! Це – на мій погляд – і є виконанням Президентом статті 103 чинної Конституції „Президент є гарантом... прав... людини і громадянина”. Право людини на працю я вважаю одним з найважливіших!

Іншою проблемою в нашій країні залишається життя студентів. Останнім часом в Україні все більше молоді вчиться за контрактом. Це неправильно. Освіта (і загальна середня, і вища) має бути безкоштовною, а відтак – доступною. Навчання повинна фінансувати держава, адже вона зацікавлена в якісній сучасній освіті молоді. Треба вкладати якомога більше коштів на перебудову системи нашої вищої освіти. Мені здається, що реформа на правильному шляху, але здійснюється надто повільно. Треба наближати її до світового рівня. Освіта – це теж товар, і його український варіант має бути конкурентноспроможним на світовому ринку.

Мені дуже сподобалась модель паралельного навчання в коледжі та в школі, я вважаю, що треба впроваджувати її в різних вищих учбових закладах нашої держави.

Треба більше у реформуванні освіти звертатися до позитивного досвіду розвинених країн світу.

Старе покоління... Хто, як не ми, має подбати про них та забезпечити їхню старість? Мені не дуже сподобалась остання пенсійна реформа. Вийшло так, що люди, які працювали усе своє життя, та ті, які працювали, наприклад, лише п'ять років, можуть отримувати однакову пенсію. Як таке сталося? Треба вдосконалити новий закон про пенсії в Україні. При підвищенні на кілька відсотків пенсій в той самий час не можуть зростати ціни на такі важливі продукти харчування, як хліб, питна вода, м'ясо, молоко. Виплату всіх пенсій треба перевести на електронні картки. Це дуже зручно і надійно для всіх категорій пенсіонерів. Дуже важливо підвищити відповідальність всіх працівників служб соціального захисту

населення за їхні дії, особливо під час нарахування пенсій, різних видів соціальної допомоги та інших виплат. Кожний працівник має нести персональну відповідальність перед законом.

Не можна не сказати про відбудову промисловості в Україні. Я вважаю, що саме в цій сфері треба проводити найсуворішу політику. Колись Україна була паливно-металургійною базою усього СРСР. За показниками виплавки чугунку та сталі на душу населення вона була попереду таких країн, як Велика Британія, Франція, Німеччина. Зараз не погано було б надати іноземним кредиторам можливість вкладати їхні кошти в розвиток наших підприємств. Згодом ми зможемо повернути ці гроші, а нові підприємства працюватимуть тільки для нас. Прикладом такого сучасного бізнесу є компанія з виробництва молочних продуктів „Президент”. Ця компанія була збудована із залученням інвестицій французьких підприємців. На сьогоднішній день ця компанія є однією з найбільших та найсучасніших харчових компаній України. Вона працевлаштувала багатьох українців, дала можливість використовувати інновації в харчовій промисловості.

Одним з найважливіших чинників розвитку України є, звісно, дипломатичні стосунки з іншими державами світу. Мені дуже подобається ідея створення Єдиного економічного простору з Російською Федерацією та Білоруссю. Я б здійснила цей задум. Бажано було б підписати такі договори з цими великими державами, щоб нам було вигідно експортувати, наприклад, продукти харчування за нормальними цінами. Натомість, ми могли б отримувати природні ресурси Росії. До речі, чому ми використовуємо нафту та газ Росії? В Україні є багато родовищ природного газу та нафти, наприклад, в Чорному морі. Треба направити фахівців та відповідні кошти на розробку нових родовищ, щоб згодом їх експлуатувати ефективно.

А що ж можна сказати про податкову систему? Не спрацьовує! Маємо взяти приклад з Західної Європи! Так, там теж є дуже багаті люди, олігархи, як ми їх називаємо. Але ж вони сплачують податки державі у повному обсязі. Їхні кошти надходять в державний бюджет! Тому в ньому є кошти, щоб виплачувати гідні пенсії та різні види соціальної допомоги. Мільйонери допомагають бідним! Система оподаткування в Україні має бути вдосконалена якнайскоріше. І ще треба захистити податкову систему від зловживання чиновників.

Якби Парламент все ж таки вирішив змінювати Конституцію, я б наполегливо намагалась створити нову керівну посаду – Віце-Президента. Ця людина мала б допомагати Президенту керувати державою, поки той знаходиться за кордоном у відрядженні, або ж погано почувається, або змушений виїхати на місце якихось надзвичайних подій, тобто тоді, коли Президент не може виконувати свої обов'язки особисто. Я вважаю, що треба тільки підсилити владу Президента, а не зменшувати її. В той же час треба здійснити нову реформу: створити двопалатний Парламент; залишити головною палатою Верховну Раду та впровадити ще одну палату – Палату регіонів, в склад якої ввійдуть 25 комісій по 10-15 людей, що захищатимуть безпосередньо інтереси своїх регіонів. Обиратися представники будуть у своїх регіонах простою більшістю голосів. Винесені питання будуть запропоновані для обговорення у Верховну Раду, де вони мають остаточно вирішитись. Ця система дала б можливість краще розв'язувати економічні, соціальні, культурні, екологічні проблеми кожного окремого регіону.

Залишається ще одна важлива проблема: безпритульні люди. З дитинства мріяла про створення в Україні системи притулків для бездомних людей. На мою думку, має бути створена спеціальна комісія, яка б вирішувала проблеми цих людей. Можливо, така структура вже є, але, здається, вона поки що діє неефективно. Будувати притулки треба дуже швидко і в кожному регіоні. Треба домогтись того, щоб люди самі хотіли розпочати нове життя в нових умовах, щоб вони могли там працювати. Необхідно видавати нові документи тим бездомним, які загубили їх або вчасно не поновили. Новий документ може стати для людини початком нового життя. На жаль, зараз бюрократичні перешкоди „допомагають” державі втрачати своїх громадян. В тих же притулках можуть жити і бездомні діти. Тут будуть відкриті школи, і бідні діти, незалежно від свого віку і попередньої освіти, будуть вчитися далі. Тільки отримавши освіту і професію, вони знов повернуться до нормального гідного життя.

А ще я б все можливе зробила для захисту та розвитку малого і середнього бізнесу, бо він є значною частиною економіки. Для того бізнесу треба створити прийнятну податкову систему, пільгові умови кредитування, оренди. Середній і малий бізнес повинен створювати конкурентноздатну продукцію, тому що „ринок” - це синонім до слова „конкуренція”, а ми хочемо побудувати справді ринкову економіку. Якщо наш український ринок буде насичений продуктами

вітчизняного виробника, вони будуть дешевими, а відтак – доступними для всіх, і витискуватимуть відповідну продукцію іноземних виробників, яка дорожча, але не завжди краща. До того ж малий і середній бізнес дають велику кількість робочих місць, а про важливість цього питання - подолання безробіття, створення умов для гідної людини роботи - ми вже говорили.

Все ж таки, для людини, яка небайдужа до проблем своєї країни, яка є справжнім патріотом, ці кілька сторінок - можливість показати, як багато можна зробити, коли справді цього бажаєш. Я буду навчатися наполегливо і старанно, бо я справді хочу бути корисною для своєї України. Я народилася тут, житиму тут, працюватиму, народжуватиму дітей. Я хочу для себе, для них, для всіх нас - українців – гідного благополучного майбутнього!